

1. Až promluví Babičky, 12. 8. 2008

Bude tomu téměř rok, kdy poslední prázdninový den praskalo divadlo v Korunní ulici na Vinohradech ve švech.

Stovky mladých lidí přišly na setkání s Jeneane Prevatt, PhD, známou pod jménem Jyoti. Již dříve jsme se mohli seznámit s překladem její knihy *Anděl zavolal mé jméno*. Tentokrát Jyoti poslechla volání své intuice a dala dohromady třináct moudrých starých žen čtyř kontinentů světa, se kterými se setkává dvakrát ročně vždy v místě bydliště jedné z nich. Jde o ženy původních kultur a kmenů, které vytvořily celosvětovou Radu starších žen, jejíž ambicí je sjednocení žen celého světa k převzetí zodpovědnosti nad jeho stavem. Východiskem byla Jyotina vize, která jakoby zázrakem korespondovala se stejnou myšlenkou Bernadette z afrického Gabonu a Clary z Amazonského deštného pralesa v Brazílii. Postupně se přidaly ženy z Nového Mexika, Oregonu, Montany, Severního polárního kruhu, Tibetu, Arizony, Jižní Dakoty, Nepálu a Mexika. První setkání se konalo v roce 2004 v New Yorku a výsledkem je kniha, která byla na zmíněném setkání poprvé představena české veřejnosti a vzbudila nečekaně velký zájem.

Rada babiček se údajně zjevila mnoha lidem různých končin světa v mnoha vizích a předpovědích již před stovkami let. Předávala se vnitřním hlasem, který říkal „Až promluví Babičky, otevřou se nám všem brány k jednotě“. V angličtině má termín *grandmother* – velká matka, poněkud jiný význam, než *babička* v češtině. Nicméně se snad můžeme shodnout na tom, že jak u *grandmothers*, tak u *babiček* nalezneme lásku, porozumění, čas na vyprávění a příběhy. Domorodé *babičky* přicházejí z kultur, kde se tradice předávala mluveným slovem, které má nesmírnou sílu, neboť spojuje každou duchovní bytost s širší skutečností. Díky tomu si jsou tyto ženy vědomé spojitosti hmotného i duchovního světa, vzájemných vztahů a souvislostí všeho se vším, dokážou ve své moudrosti a při svých životních zkušenostech a úzkým kontaktem s přírodou žít celistvý život. Jsou studnicí vědomostí, znalých léčitelství, tajemství a záhad přírody, které se rozhodly věnovat světu.

Dodnes platí zákony z dob Kryštofa Kolumba, které zajistily Evropanům nadvládu nad územím obývaným po tisíce let domorodými národy. Tyto listiny dosud nikdo neodvolal, zůstávají duchovním, legislativním a morálním kodexem nadvlády nad kmenovými národy. Princip síly během posledních pěti set let prorostl svět jako rakovina, která podnítila nejen zneužívání a vyvražďování domorodých národů, ale také drancování a pustošení jejich přírodních zdrojů, vykrádání jejich bohatství. *Babičky* přicházejí a nevolají po revanši. Upozorňují, že tak, jako byly jejich kultury ničeny v minulosti, stejně tak dnešní materialismus globální ekonomiky ničí demokracii, pospolitost, kulturní různorodost a duchovnost. Trápí je znečištěné vody, odpadky, ubývající deštný prales, život ve stylu „po nás potopa“. Věří, že Matka Země je vědomá, živá a vnímavá bytost, která se neustále vyvíjí uprostřed vesmírného řádu a je bohyní ve své vlastní dobrotě. „Prodali jsme blahobyť budoucích generací za okamžitý zisk“, říká Agnes z Oregonu. „Duchovní slepota nás dovedla k tomu, že se místo života zaměřujeme na hospodářské výsledky.“ Bernadette pokračuje tím, že „naše planeta stůně a trpí neustávajícím vražděním, znečišťováním, odlesňováním, násilím, závistí a nenávistí.“

Babičky se rozhodly už déle nemlčet ke stavu světa, ale začít se zasazovat o jeho přeměnu k lepšímu. Jejich nástroji jsou modlitby, rituály, důraz na vztahy a souvislosti, šíření nových ideálů lásky a míru po celém světě. Doporučují mocným světa, aby si do svých poradních sborů vzali starší ženy své země a řídili se jejich radami. Podrobnější

informace najdete v knize Carol Schaefer: Pro sedmou generaci - Rada starých moudrých žen představuje svou vizi budoucnosti Země, vydala DharmaGaia 2007 v překladu Julie Leitgebové

2. Bůh se zkrátka musí zazelenat, 13. 8. 2008

To, že se Bůh musí zazelenat tvrdí biochemik Rupert Sheldrake ve vzájemných debatách s matematikem Ralphem Abrahamem a spisovatelem, výzkumníkem Terence McKennem v knize *Triology na hranicích Západu*, ve které se zamýšlejí nad chaosem, tvořivostí a znovu posvěcením světa.

V každodenním shonu a konkrétních starostech nám málokdy zbývá čas k zastavení a přemýšlení o smyslu života, existence nejen naší osobní, ale celého lidstva, Země, kosmu. Dělalí to teď pro nás a za nás tři vědci poněkud nezvyklou formou. Vedou vzájemný dialog, kterým diskutují a polemizují z perspektivy jejich osobních paradigmat, vzdělání, zkušenosti a víry. Ve svém hodnocení ega, jakožto příčiny současných problémů lidstva, jsou důslední, sami dávají příklad a dokazují, že partnerská a konsensuální komunikace je možná. Společně se vypravují za hranice lidského chápání, přičemž každý z nich je průkopníkem různých oblastí bádání: Ralph Abraham je expertem na teorii chaosu, Terence McKenna zkoumal psychedelické zkušenosti a šamanské tradice, Rupert Sheldrake je propagátorem nového chápání přírody coby evoluce zvyků. Vedle těchto témat zkoumají autoři též povahu dialogu a dialogu, neboť již od Platónových dob je dialog považován za účinný nástroj poznávání myšlenkového světa. Autoři vycházejí z krize dnešní vědy a opírají se o dva základní modely reality: První tvrdí, že vše, co víme, vidíme, vnímáme a cítíme, je ve své podstatě stálé a neměnné, je základem fyziky a chemie. Druhý úhel pohledu, evoluční, náleží k židovsko-křesťanské kulturní tradici. Autoři diskutují nad tématem zvyků, tvořivosti a představitosti, ptají se například, co dává vznik novým ideám či Beethovenovým symfoniím? Materialisté by odpověděli, že jde o náhodu, platónská teologie vychází z archetypu věčné Ideje v mysli boha; nebo jde o věčný vzorec v matematické mysli vesmíru?

Sledovat myšlenkové pochody autorů není vždy jednoduché, neboť se pohybují na úrovni čiré abstrakce, nicméně kniha je psána s určitým napětím, hledá a nabízí řešení a východiska, byť se zdají být vzhledem k našim současným zvyklostem poněkud výstřední. Autoři hovoří o kolektivní paměti světa, ve svém poznávání se vydávají za hranice všedních dní i formou psychedelických prožitků. Dávné kultury lovců, sběračů a pastevců používali za úplňku halucinogenní rostliny, jejichž prostřednictvím rozpouštěli hranice ega. „Jednou z možných cest, kterou ty propaguješ s téměř misionářským nadšením, je užití psychedelik. Zbytnění ega však provázelo nejen potlačení užití psychedelik v rituálech, ale také prodlužování intervalů mezi nimi. Tento proces lze srovnat s ochlazováním vesmíru, jež zrodilo různé krystalické formy. Dominační společnost vykrytalizovala z postupného prodlužování časových úseku dělicích od sebe partnerské rituály.“ Autoři se odvolávají na autority jako je Rianne Eislerová a její knihu *Číše a meč - agrese a láska, Ztracený ráj Miltonův, Goethova Fausta*.

V diskusích se objevuje i úvaha, že dnešní dobu ovládá Mammon, démon obchodnické chamtivosti, pýchy a iluze vlastní soběstačnosti. Originálním způsobem je diskutována podstata humanismu, nabízen alternativní animistický pohled na svět uznáním existence živoucích přírodních duchů a duší. V diskusích je doporučován návrat k hlavním božstvům Hésiodova systému, ke třem abstraktním principům: Chaos, Gaia, Erós

= tělo, duše, duch světa. Doporučují a zdůvodňují změnu kalendáře i vzdělávacího systému, kdy by se mladí lidé před vstupem do světa dospělých zúčastnili workshopů na téma skupinové dynamiky, mytologie, historie, filosofie, přírodovědy, ekologie, morálky a náboženství. Místo diplomu by při iniciaci obdrželi seznam absolvovaných workshopů, který by jim otevíral možnosti v dalším životě; součástí by byla zahajovací ceremonie, jakési uvedení na stezku duševního a duchovního života.

O tom, že svět potřebuje své znovu posvěcení, není třeba pochybovat. Jakou formu zvolit, je výzvou pro každého/ou z nás. Kniha Trilogy na hranicích Západu - Chaos, tvořivost a znovu posvěcení světa od Ralpha Abrahama, Terence McKenna, Ruperta Sheldrake, v překladu Michala Synka je zdrojem inspirace a podnětů k přemýšlení i jednání. Vydala DharmaGaia, Praha 2008.

3. Cena pro paní Strejčkovou, 14. 8. 2008

Jednou z českých žen činu je paní Emilie Strejčková, zakladatelka Ekologického centra hl.m. Prahy Toulcův dvůr.

Vždy mě ohromovala svou vůlí a vytrvalostí, dokázala totiž, že má-li člověk nápad a jde-li za ním dostatečně důsledně a vytrvale, pak ho zrealizuje. I v časech maximálně náročných, v dobách českého Klondajku, získala ohromnou selskou usedlost v Praze 15 na rozhraní Hostivaře, Košíku a Zahradního Města ve stavu ruiny, kterou během pár let postupně zrekonstruovala a uvedla do provozu. Co vše se na "Toulcáku" dnes děje a jak krásně vypadá, se dozvíte na <http://www.toulcuvdvor.cz/>.

Paní Strejčková však již dnes není ředitelkou a momentálně těžce marodí. Nicméně si myslím, že by její jméno a její zásluhy neměly upadnout v zapomnění. Je ženou, která zasvětila život věcem obecným, veřejným, práci pro druhé. Snad je její úsilí dostatečně vyjádřeno v dopise poslaném prezidentu republiky ČR dne 9. 7. 2008.

Vážený pane prezidente,

navrhuji paní Emilii Strejčkovou na udělení státního vyznamenání ČR za myšlenku a realizaci Ekologického centra hl. m. Prahy – Toulcův dvůr. Paní Strejčková se celý život zasazovala a zasazuje o kvalitní výchovu dětí a mládeže, která vychází z biologických dispozic a kulturních předpokladů homo-sapiens. Ve světě kvantitativních, materialistických hodnot prosazuje hodnoty kvalitativní, klade důraz na vnímání celku a zasazení člověka v širokém, sociálně-přírodním rámci.

Po sametové revoluci se paní Strejčkové podařilo získat zdevastovanou usedlost Toulcova dvora v Praze 15 pro myšlenku ušlechtilých hodnot, a v relativně krátké době vybudovala - v rámci neziskové organizace – prosperující, a po celé České republice známé centrum, kde se konají republikové i mezinárodní konference, setkávání a diskuse řešící perspektivu moderního člověka, vize současných dětí a mládeže, naší společné budoucnosti.

Paní Emilie Strejčková vždy jednala lokálně a myslela globálně, podporovala komunitní rozvoj a naplňovala ducha Agendy 21 programu OSN. Věřím, že oceníte její obětavou práci ve prospěch druhých a tím i celé společnosti.

4. Blýskání na lepší časy, 15. 8. 2008

Určitou naději a optimismus může dát lidem, kteří se v dnešním světě konzumního kapitalismu cítí ztraceni a vyloučení, neboť s ním nedokážou splynout, Antologie "Geomancie a integrální kultura". Zjistí, že se svým myšlením nejsou osamoceni, že aplikace nové etiky je jen otázkou času.

Naše životy jsou ovlivňovány myšlenkovými proudy minulosti, ať si jsme této skutečnosti vědomi, či nikoliv. Dosud žijeme pod vlivem dualismu, kdy je člověk vyčleňován z přírody, v zajetí materialismu neuznávajícího duši, ani ducha. Tato dichotomie způsobuje vykořisťování přírody jako pouhého zdroje, je příčinou zla, se kterým se setkáváme v různých podobách téměř na každém kroku. Myslíci lidé současného globálního světa si již delší dobu uvědomují bezvýchodnost navzájem nesouvisejících teorií, které se v rukou politiků stávají nebezpečnými zbraněmi devastujícími nejen životy lidí, ale zejména různé formy života na Zemi, i Zemi samotnou.

Koncem 20. století vznikla holistická (celostní) filosofie geomancie (gé=země, manteia=předvídaní), která uvažuje o proměně paradigmatu, o existenci vědy jiného světa a má - dle filosofky Jutty Gruber ambice napomoci obsáhlé celospolečenské proměně obrazu světa a člověka. V geomancii jde o spojení ducha a hmoty, různých oblastí vědění = astronomie, astrologie, harmonie, ekologie, filosofie, umění, historie, archeologie, výzkumu tradic, etymologie, religionistiky, techniky, fyziky.... To, co šlo dříve proti sobě, jde spolu. Antologie je sestavená z textů německého časopisu Hagia Chora, a sestává ze čtyř částí: V první nabízí zasvěcený pohled na dějiny moderní geomancie od dvou autorů, z nichž cituji Marca Bischofa ..."jako kontrakultura se označují snahy vytvořit třetí cestu mimo kapitalismus a komunismus jako kontramodel vůči technokratické a přírodě odcizené společnosti západní civilizace s jejím mechanistickým, racionálním obrazem světa."

Spektrum moderní geomancie uvádí čtrnáct příspěvků na různá témata, z nich Peter F. Strauss píše, že „V době megalitu byla od Skotska až po Blízký Východ rozšířena představa „velké matky Země“. Země byla vnímána a uctívána jako duchovní bytost. Pozitivistický pohled naproti tomu vyháňá život – onu duchovně-duševní stránku – ze všeho, nač dopadne.“ Siegfried Prumbach připomíná, že: „Dnes žijeme ve věku globalizace, která je poznamenána světovým názorem, jenž spočívá na podmaňování si světa, kdy se za nejvyšší hodnotu pokládá bezmezná moc. S touto legitimací jsou vedeny křížové výpravy proti všem, kteří cítí jinak. Naše kultura okamžiku je založena na základním řádu čtyřky, a to jak kultura křesťanská, tak židovská i islámská. Všechny tyto kultury již překročily dobu svého rozkvětu. Struktura našeho řádu v sobě obsahuje velké hodnoty, jako je nezištná služba nebo bratrství, k nimž bychom museli přidat již jen sesterství.“ Ve třetí části obsahuje Filosofická východiska moderní geomancie. V příspěvku Jochen Kirchhoffa se dozvíme „Jak „skutečná je skutečnost“ po 11. září 2001? Jak skutečná je ona deklarovaná skutečnost v technickém světě, vybudovaném – zcela bez alternativy – nesčetnými lidmi, kteří ji dennodenně snaživě nabíjejí svou duševní energií?“ Integrální kultura tvoří čtvrtou část antologie „Nová kultura se zaměřuje na to, co bylo modernismem roztrženo: na dosažení osobní celistvosti a autenticity; na začleňování se do komunity a na spojení s ostatními po celém světě, ... na spojení s přírodou a na učení, jak propojovat ekologii s ekonomikou i na syntézu různých názorů a tradic, včetně filosofii Východu a Západu.“ – Paul H.Ray.

Mne osobně nejvíc zaujal příspěvek Geomancie a matriarchát od Heide Göttner-Abendroth, zabývající se počátkem nového paradigmatu v poznání historie lidstva. V závěru Antologie najdeme profily jednotlivých autorů a autorek, odkazy na literaturu v češtině i ostatních jazycích, kontakty na geomantické školy, centra, pracovní skupiny, ateliéry, časopisy a vydavatelství v Evropě a USA. Geomancie a integrální kultura, O novém vztahu k naší domovské planetě, antologie textů z časopisu Hagia Chora, vydala DharmaGaia, Praha 2008, z němčiny přeložili Radomil Hradil, Julie Leitgebová, Helena Stejskalová, Jiří Zemánek.

5. Politika a erotika, 16. 8. 2008

Hlasatelé tradičních hodnot jsou zároveň hlasateli pokrytectví, přetvářky a lží, vyplývá z knihy „Vládnu nám donchuáni“ Patricka Girarda, vydané nakladatelstvím THEMIS.

Již samotné názvy jednotlivých kapitol knihy stojí za věrné opsání: „Mariana neboli republika s parůžky“ obsahuje příspěvky z francouzské historie „Jak krásná byla republika ovládaná smyslností!“, „Republika tajných rádkyň“, „Práce, milenko, vlast“ parafrázovaná na „červená knihovna, bílý teror, černý trh“. „Od osvobození k uvolnění mravů“, kdy do hry vstupuje přiznání volebního práva ženám, které již nemusely, pakliže se chtěly věnovat politice, kapitulovat a udržovat mimomanželské styky s tím či oním činitelem. Z francouzských hrdinů něžných citů je známý především de Gaulle, Pompidou, Pétain, Mitterand. Kniha vyšla v roce 2003, takže chybí aktuální love story současného prezidenta.

„Svět crazy love“ popisuje v kapitole „Lásky diktátorů“ milostný život Lenina, Stalina, Mao Ce-tunga, Hitlera. „Jednou nohou v hrobě, druhou v Kámasútře“ je princ waleský Charles spolu s dalšími evropskými politiky, homosexuálně orientované nevyjímaje. V Africe mají přímo založený institut „Druhý odbor“.

Pro nás je aktuální třetí část „Amerika chorá sexem“. Hned v úvodu je psáno, že „Spojené státy nemají ideologii či morálku prostě proto, že jsou ztělesněním ideologie a morálky, určitou pozemskou Obcí boží, poslušnou zákazů kodifikovaných Biblií a považovanou za nejmenší společný jmenovatel milionů bytostí, které přišly z odlišných zeměpisných a kulturních oblastí. Spojené státy jsou totiž choré sexem od doby, kdy na východním pobřeží vznikly první evropské osady, sestávající původně z odpadlíků od anglikánské církve, puritánů či kvakerů, kteří uprchli ze zhýralé Evropy Borgiaů a papežského Říma postavené na roveň „velké nevěstce babylonské“, aby v Novém světě vybudovali království Boží. Tím se vytvořila atmosféra, vedle níž vypadá španělská inkvizice jako bašta svobodného myšlení a tolerance.“

Sondy do historie jsou v kapitole „Skvělé precedenty“, kde jdou po sobě, jak korálky na niti američtí presidenti, Georgem Washingtonem počínaje. Samostatná kapitola „Nepřiliš katolický prezident“ je věnována J. F. Kennedymu a jeho otci a bratrům. Za vlády JFK se Bílý dům přeměnil v „garsoniéru“, kam byly zvány hezké mladé dívky, aby uspokojili jeho mimořádný sexuální apetit. Vedle své úřadovny dal přebudovat a zkrášlit bazén, kde hledal uvolnění ve společnosti Fiddle (Láry) a Faddle (Fáry), dvou sekretářek, o jejichž skutečné funkci věděl veškerý personál, jehož hlavním úkolem bylo bdít, aby First Lady nečekaně nepřekvapila svého manžela v bazénu. Tragická smrt JFK v Dallasu 22. 11. 1963 sice nezpůsobila, že by byl prohlášen za svatého, nicméně se začal budovat mýtus prezidenta pokoušejícího se uskutečnit „americký sen“. Pokrytectví, vyplývající ve schizofrenie veřejného a soukromého života, poznala na vlastní kůži vdova Jacqueline